

VAN DE KUDDE EN STANDJE KOE

Soms is het zo simpel. Dan hapt zo'n kleine aan en gaat de rest vanzelf. Met al die aangeboren talenten en een beetje geluk, hoeft het niet ingewikkeld te zijn. Waarom is het dan soms zo'n geworstel met die borsten? Als het allemaal niet mee zit, denk ik dat we vooral de kudde missen. Een kudde van moeders met goede en minder goede voorbeelden waaruit je kunt kiezen en van wie je kunt leren. Ook al heb je als zwangere vrouw een borstvoedingscursus op zak, wat je mist is afkijken en steun.

Als lactatiekundige mis ik ook wel eens een kudde. Een kudde collega's om bij af te kijken en van te leren. Je bent toch vooral alleen op stap. Gelukkig hebben we het 'dorp' Facebook, waar iedereen naar elkaar gluurt en mooie verhalen vertelt, en waar we als collega's casuïstieken delen. Zo keek ik mee met een collega lactatiekundige, die een foto voorlegde van een wel heel bijzondere tepel. Een zwelling - onder de tepel - zorgde ervoor dat deze een hoek van vijfenveertig graden omhoog maakte ten opzichte van de tepelhof. Bijna parmantig wees de tepelknop naar de neus van mevrouw. Na eerst prima te hebben kunnen voeden, gaf de borst nu nog maar weinig melk. Alarmbellen gingen her en der rinkelen; zo'n tepel zagen we niet eerder met elkaar. Het zag er niet uit als een ontsteking, en verstopte borsten zien er meestal meer symmetrisch uit dan deze variant. De zelf zeer ervaren lactatiekundige dacht voor de zekerheid aanvullend onderzoek via de huisarts te laten doen, om maligniteit uit te sluiten. Maar toch, wat was er nog mogelijk? Hoe die borst in beweging te krijgen na alles wat al geprobeerd was met massage, trilling, badjes en wat al niet meer?

Soms is het zo moeilijk. Op mijn pad als lactatiekundige kom ik flinke uitdagingen tegen: voor moeders en voor mij. Soms spelen er hardnekkige bacteriën of eczeem op de tepels, of recidiverende borstabcessen. Maar ook mooie ontmoetingen met kinderen met Down met grote slappe tongen, voor wie de borstvoeding zo veel kan bijdragen. Of andere baby's, van wie de tong wel erg weinig kan doen door kortere tongriemen of onhandige houdingen. En niet te vergeten, de verhalen achter de borstvoeding; moeders met bevaltrauma of gevoelens van falen en hoe deze de borstvoeding weer beïnvloeden. Knobbels en hobbels in borsten en op paden, op de weg naar prettig samen borstvoeden. Maar met alle kennis is het steeds weer een kunst om het eenvoudig te houden. Het is net verloskunde; een uitdaging om fysiologisch te blijven denken.

We dachten mee, de kudde lactatiekundigen, over die parmantige tepel. Gelukkig had ik van een andere moeder geleerd, welke oplossing zij vond voor haar borst die op slot zat. Ze ging op haar handen en knieën boven de baby hangen. Standje koe, zeg maar. Mag ik dat zo noemen in deze context? Ik suggereerde het aan de collega, na ook de alarmbellen te hebben benoemd. Hoe leuk als het dan opeens weer zo simpel blijkt te zijn. De parmantige tepel vond het blijkbaar een goed plan. Lekker hangen boven die baby, een beetje zwaartekracht met een kleine glimlach. De melk stroomde weer en de kudde was gerust.

Nooit gedacht dat ik nog zoveel kon leren over borstvoeding. Vijf jaar geleden, na een jaar studie en een leerzame periode met een lactatiekundige in Australië, ging een hele wereld voor me open. Ik leer nog elke dag bij, bijvoorbeeld dat er nooit één oplossing is. En vooral hoe moeilijk het is, om het simpel te houden.